

PAAVALI – EPÄSOVINNAINEN SKANDAALIMIES

Väinö Hotti

EFESON SKANDAALI

”Tähän aikaan syntyi sangen suuri melu siitä tiestä. Sillä eräs hopeaseppä, nimeltä Demetrius, joka valmisti hopeaisia Artemiin temppeleitä, hankki sillä ammattilaisille melkoisia tuloja. Hän kutsui kokoon nämä sekä muut, jotka sellaista työtä tekivät, ja sanoi: ”Miehet, te tiedätte, että meillä on hyvä toimeentulomme tästä työstä; mutta nyt te näette ja kuulette, että tuo Paavali on, ei ainoastaan Efesossa, vaan melkein koko Aasiassa, uskotellut ja vietellyt paljon kansaa, sanoen, **etteivät ne ole jumalia, jotka käsillä tehdään**. Ja nyt uhkaa se vaara, että ei ainoastaan tämä meidän elinkeinomme joudu halveksituksi, vaan myöskin, että suuren Artemis jumalattaren temppeleitä ei pidetä minäkään ja että hän menettää mahtavuutensa, **hän, jota koko Aasia ja koko maanpiiri palvelee**” (Apt.19:23-27).

Paavali ja Efeson jumalien palvelijat joutuivat ristiriitaan keskenään. Efesossa palveltiin ”monia jumalia”. Siellä vallitsi **pluralismi** (moniarvoisuus) ja **relativismi** (suhteellisuus). Samalla siellä kukoisti suvaitsevaisuus. Paavali rikkoi näitä sääntöjä. Paavali aiheutti pahennuksen, skandaalin. Hän oli epäsovinainen. Hän oli huono keskustelija; dialogi oli mahdotonta, koska Paavali lyttäsi vastustajansa heti ensi kättelyssä.

”Ihmistenkö suosiota minä nyt etsin vai Jumalan? Tai ihmisillekö pyydän olla mieliksi? Jos minä vielä tahtoisin olla ihmisille mieliksi, en olisi Kristuksen palvelija. Sillä minä teen teille tiettäväksi, veljet, että **minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista**; enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut” (Gal.1:10-12).

Kyllähän efesolaiset olisivat suostuneet siihen, että Paavali olisi laittanut oman jumalansa efesolaisten jumalien rivin jatkoksi - se olisi ollut soveliasta ja sovinnasta. Mutta Paavali nousi sotajalalle ja vei efesolaisten jumalilta **jumala-statuksen**. Ja se oli sietämätöntä.

”Paavali on, ei ainoastaan Efesossa, vaan melkein koko Aasiassa, uskotellut ja vietellyt paljon kansaa, sanoen, **etteivät ne ole jumalia, jotka käsillä tehdään**” (Apt.19:28).

Jumalan kriteeri

Efesolaiset asettivat Paavalin Jumalaa vasten jumalan, ”jota koko maanpiiri palvelee”. **Heidän jumalansa mitta oli kansan suosio**. Paavali ei voinut oman Jumalansa tueksi esittää vastaavaa. Joskus hän joutui valittamaan: ”**Luukas yksin on minun kanssani**” (2. Tim.4:11). Paavalin jumalakuva perustui Raamatun ilmoitukseen:

”Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä tehdyissä temppeleissä, eikä häntä voida ihmisten käsillä palvella, ikäänkuin hän jotakin tarvitsisi, hän, joka itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken. Ja hän on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrättyt ajat ja heidän asumisensa rajat, että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää - hänet, joka kuitenkin ei ole kaukana yhdestäkään meistä” (Apt.17:24-27).

KORINTON SKANDAALI

Paavali oli perustanut seurakunnan Korinttoon. Hän kantoi huolta sen kasvusta. Mutta myös muut apostolit olivat tunnettuja Korintossa. Syntyi kilpalaulantaa; seurakunta jakaantui julistajien kesken. Jotkut ihailivat, Paavalia, toiset Apollosta, Keefaallakin oli kannattajia. Tietty ryhmä nimitti itseään ”kristuslaisiksi”. Monen mielestä tässä ei ollut mitään ongelmaa. Tämähän oli rikkautta! Näin pitää ollakin! Täytyyhän jokaisella olla oma ”hengellinen kotinsa”. Samaa Kristustahan kaikki julistivat. Ja mikä idyllinen hengellinen maisema: Paavalin kirkko, Apolloksen kirkko, Keefaan kirkko, Kristuksen kirkko! Toisaalta, jos kirkkojen välille tulee pientä saamaa, **ekumenialiimalla** homma hoituu kivuttomasti.

Miksei Paavali huutanut **ekumeniaa** tilanteen pelastajaksi? Ekumeniassahan hyväksytään eri kirkkokunnat ja näiden väliset raja-aidat. Yhteys tapahtuu ”yli rajojen”. Paavali ei lähtenyt ekumenian tielle, vaan tuomitsi jyrkästi kehityksen – Kristuksen jakamisena.

Tänään selitetään, että Paavali oli ”aikansa mies”. Hän ei tiennyt mitään **naispappeudesta, homoudesta** eikä – **ekumeniasta**. Aikamme ihmisellä on alibi hylätä Paavalin opetus: Paavali eli toisella aikakaudella! Näin riistetään Paavalilta jumalallinen ja apostolinen arvovalta.

Paavalilla oli vain ”yhden kirkon piirustukset”. Kirkko oli lupa nimittää vain paikkakunnan mukaan. Sitä ei saanut nimittää jonkin henkilön tai erikoisopin mukaan! Nämä piirustukset oli saatu ”ylhäältä”. Pyhä Henki on **yhteyden henki**. Toinen malli on ”lahkomalli”, jonka arkkitehti taas on **DIABOLOS** (hajottaja, erilleen heittäjä, saatana). Muita malleja ei sitten olekaan!

Todennäköisesti porukat jakaantuivat **kastajan mukaan**. Perkele on kasteen välityksellä kautta vuosisatojen pirstonut Herran lauman. Kasteesta on tapeltu, jopa ”verissä päin” – saatanan iloksi ja ekklesian tappioksi.

”Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus. Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne. Tarkoitan sitä, **että yksi teistä sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", toinen: "Minä Apolloksen", joku taas: "Minä Keefaan", joku vielä: "Minä Kristuksen". Onko Kristus jaettu?** Ei kaikei Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen? Minä kiitän Jumalaa, etten ole kastanut teistä ketään muita kuin Krispuksen ja Gaiuksen, niin ettei kukaan saata sanoa, että te olette minun nimeeni kastetut” (1. Kor.1:10-15).

Väärän käyttäytymisen takana oli väärä oppi ja ilmeisesti valheopettajat samoin kuin Galatiassa:

”Valeapostolit pilkkasivat Paavalia galatalaisten kuullen tähän tapaan: Hän on äksypäinen ja riidankipeä mies: pikkuseikan tähden menee rikkomaan seurakunnissa vallitsevan yksimielisyyden, ja vain siitä syystä, että yksin on olevinaan viisas, yksin tahtoo arvonantoa osakseen - . Näin väärin Paavalia syyttären tekivät hänet monen silmissä vihatuksi” (Luther, Gal.kirj. sel. s.584).

Korinttolaiset joutuivat valinnan eteen: Lähteäkö Diabolos-hajottajan tielle ja luonnolliselle tielle (ihminen on luonnostaan lahkolainen), vaiko Paavalin julistaman Jumalan sanan tielle? Tänään valinta on täsmälleen sama. Tosin meillä on vielä rasitteena vuosisataiset väärän valinnan perinteet. On kolme asiaa, jotka pyrkivät painostamaan väärään ratkaisuun: 1. Vuosisatainen perinne. 2. Massojen paine; totuus kulkee joukkojen mukana! 3. Ihminen on luonnostaan lahkolainen.

Oikea seurakuntaoppi

Tavallisesti ”meidän oma ryhmä” on oikea seurakunta. Vielä ryhmän suuruus varmistaa oikean seurakunnan. Kymmenien tuhansien ryhmä ei voi olla muuta kuin Kristuksen seurakunta – tätä ei tarvitse varmentaa sen enempää Paavalilla kuin koko Raamatullakaan. Pienet ryhmät hyvin helposti mielletään ”lahkoiksi”. Mutta mitä Raamattu sanoo? Raamattu opettaa YHDEN SEURAKUNNAN OPPIA! Paavali riistää surkeilematta lahkoryhmittymiltä **seurakunta – statuksen!** Se on yhtä voimakas veto kuin väittää, etteivät käsintehdyt jumalat ole oikeita jumalia!

”Paavali on, ei ainoastaan Efesossa, vaan melkein koko Aasiassa, uskotellut ja vietellyt paljon kansaa, sanoen, **etteivät ne ole jumalia, jotka käsillä tehdään**” (Apt.19:28).

Perinneliikkeet

Jeesuksen aikaan juutalaiset oppineet tukeutuivat ”perinnäissääntöihin”, mutta antoivat samalla ymmärtää olevansa ”huippuraamatullisia”. Itse asiassa heidän raamatullisuutensa oli näennäistä, kvasiraamatullisuutta. Jeesus asettui voimakkaasti vastustamaan perinnäissääntöihin nojautuvaa kristillisyyttä. Juutalaisten näkemys lepäsi vankasti ”perinteen kivijalalla”.

Sama pätee aikamme ”perinnäisliikkeissä”. Raamatullisuuden nimiin vannotaan eri ryhmittymissä: lestadiolaiset, heränneet, rukoilevaiset, viidesläiset jne.. Oikeaoppisuuden takaa tuhannet ja ehkä kymmenet tuhannet kannattajat. Lahkolaisuudesta olkoot huolissaan pienemmät ryhmittymät. Esim. seurakuntaoppiin ei tarvita Raamattua – perinne riittää! **Raamattu tehdään tyhjäksi omalla perinnäissäännöllä**. Koska rohjetaan eri piireissä laittaa perinnäissäännöt syyniin? Kirkon (ja muun hengellisen yhteisön) tulisi alati tarkistaa kulkutietään – Raamatun mukaan. Muutoin joudutaan auttamatta eksyksiin!

”Te hylkääte Jumalan käskyn ja noudatatte ihmisten perinnäissääntöä.” Ja hän sanoi heille: ”Hyvin te kumoatte Jumalan käskyn **noudattaaksenne omaa perinnäissääntöänne**” (Mark.7:8,9).

Raamatun selkeän seurakuntaopin tilalle asetetaan ”perinnäissääntö”. Tässäkin on kysymyksessä ”korvausteologia”.

Opetuslapsen tuntomerkki – rakkaus

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, **jos teillä on keskinäinen rakkaus**” (Joh.13:34,35).

Ainut Jeesuksen opetuslapsen ja Jumalan lapsen pätevä tuntomerkki on RAKKAUS. Tämä on toisaalta luonnollista, koska Jumala on hänen isänsä ja ”**Jumala on rakkaus**” (1. Joh.4:8).

Opetuslapsen tuntomerkki – keskinäinen rakkaus

Tässä Jeesus rajaa hänen omiensa tuntomerkin ”keskinäiseen” rakkauteen. On olemassa aviopuolisoiden rakkautta, yleistä rakkautta, sukulaisrakkautta, ystävän rakkautta jne. Jeesus tarkoittaa tässä RAKKAUTTA KAIKKIIN HERRAN OMIIN! Siellä, missä rakkaus kohdistuu vain tiettyyn uskovien ryhmään, olemme tekemisissä **lahkorakkauden** kanssa – josta ei ole mitään hyvää sanottavaa!

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, **jos teillä on keskinäinen rakkaus**” (Joh.13:34,35).

Rakkaus = yhteys

Rakkaus ilman yhteyttä on tyhjää ”sanahelinää”. On tyhjänpäiväistä ja harhauttavaa vanhoa ”yhden seurakunnan” nimiin, jos yhteys puuttuu. Herran omat ovat yhteydessä toinen toisiinsa. Heitä yhdistää Pyhä Henki, veri, tuli ja vesi. Heillä on yhteinen Isä, yhteinen tie ja yhteinen päämäärä (taivas).

”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin **meillä on yhteys keskenämme**, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä” (1. Joh.1:7).

Rakkaus = kanssakäyminen

Siellä, missä rakkaus ei konkretisoidu eikä ilmaise itseään ”kanssakäymisenä”, liikutaan vain teorian tasolla.

Rakkaus ja kanssakäyminen ovat **suoraan verrannollisia**: kun rakkaus lisääntyy, kanssakäyminen ja vuorovaikutus lisääntyvät ja päinvastoin.

Jumalan rakastaminen = veljen rakastaminen

”**Jos joku sanoo: ”Minä rakastan Jumalaa”, mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valhettelija.** Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt. Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon myös veljeänsä” (1. Joh.4:20,21).

”Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on Jumalasta syntynyt; ja **jokainen, joka rakastaa häntä, joka on synnyttänyt, rakastaa myöskin sitä, joka hänestä on syntynyt.** ”Siitä me tiedämme, että rakastamme Jumalan lapsia, kun rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjäänsä” (1. Joh.5:1,2).

Veljen vihaaja = murhaaja

”**Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja**; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi” (1. Joh.3:15).